

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Mia zōnē πλήρως πίστεως - ἀγάπης καὶ σοφίας

500

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΦΥΣΙΣ τεῦ μικροῦ 'Αναστάση Κεφαλᾶ, τοῦ μετεπείται αὐγού Νεκταρίου, ὃτι ἐδόλεις απὸ τὰ παιδικά τοῦ χρόνια.

Εἰς ἡλικιανή πάντες ἔτῶν ἐδιάδεσε ἐκκλησιαστικά ἕιδεια μὲ τὴν δούρεια τῆς γαγούλας του. Μαζὶ ἐλέγειν τὸ «Ἐλέγοντο με δὲ Θεός». 'Οταν ἐφύπναν στὸ «Διδάξων ἀνώνυμος τάς δόδες Σου τοῦ» διεῖσθις δὲν Σὲ ἐνιστέψουναί, ἔβαζε τὸ χειράνι του στὸ σύνοπτο τῆς γαγούλας του, λέγοντάς της: «Γιατί, μή τὸ λέσ εὖν. Αὐτὸς θὰ τὸ πῶ ἔγω». Εἰς ἡλικιανή 7 ἔτῶν ἀγόρασε χαροὶ καὶ ἔθρασε τὰ φύλλα.

—Τὶ θὰ τὸ κάψῃς αὐτά, παιδί μου; ἂδει σημεῖος ή μητέρας του.

—Ωδὲ τὰ κάρια ἕιδειο, γιὰ νὰ γράψω τὰ λόγια του Θεοῦ, ἀπήντης.

—Όταν ἐπίσης ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, θυμόταν τὸ κινητήριον καὶ τὸ διηγέρειν στοὺς ἄλλους. «Ἄλλοτε πάλιν ἔκανε παιδικούς ἀνθρώπους καὶ ἀνέβανε, σάν τάντον λέροντανος.

Κάπους ἦσθαι οὐδέποτε λεπέν, διηγεῖται, ὅτι στὴν Σηληνίδα ησαν γείτονες, ἀλλὰ μικρότερος ἀντές ἀπὸ τὸν 'Αναστάτη. 'Τὸν ἐλέπαντο, λέγεται, νὰ εἶναι πάντοτε σεμνός. 'Απέφευγε τὰ παιδικά μας παιγνίδια, καίτοι ησαν ἀλόνι. Οι δραστηριότητες του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἦταν ἀλόνι. Τὸ δραστηριόν του εἶχε μόνον περίτερο καὶ καθόβαν χάροι απὸ μια τοπεύσα. Ἐλέπαντο πρός τὴν ἥλασσα. Οὐδὲποτε ἐλέπει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. 'Εμπαντες καὶ στὸ Ιερό παὶ δούρειας τοῦ λεγέα. 'Άλλα πάντοτε στεκόταν μὲ σεβασμό, μὲ προσοχή καὶ μὲ συναίσθηση. 'Ολα αὐτά, λέγει, μᾶς ἔκαναν ἐμάς τοὺς μικρότερους νὰ τὸν σέβουμεστος.

Οι γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, καὶ οἱ περιουσοί, πάνι ἔλεπαν τὸν ἔγραιον ζῆλον του, ἐλέγειν: «Τὶ ἔραγε θὰ γίνη τὸ παιδί αὐτοῦ?»

Διποτέρως, ὅμως, ἦταν φτωχός καὶ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ προχωρήσῃ στεγάμματα.

—Έτσι ἐλήφθη στὸν οἰκογένεια ή ἀπόφασις «γὰ πάνι στὴν Πάλη». Τοῦ ἔδωσαν μία ανταστατική διποτέρως απὸ τὰ πάντα τῆς οἰκογενείας, ὁνειρεῖται Θεοδωράκον Τσελεπήνη. Καὶ... τίποτε ἄλλο.

Εἰσιτήριο; Τίποτε. Θὰ τὰ κατέφευγεν τὰ πάνι τέλεια. Πηγαίνει στὴν παραλία κρατώντας τὸ φτωχὸν μπογαλάκι του. 'Ενα παιδίσκος απὸ καλάσπιταν νὰ καλάσπιται. Κινεῖται γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὸν οἶκον.

—Παῖ, ποῦ, λένετοντέ μου;

—Γιὰ τὴν Πάλη;

—Καὶ γιατὶ κατέβουμε;

—Μοῦ ἔζηγενα εἰσαγόμενο καὶ δὲν ἔχω...

—Ἄμ, δὲν πάνι τέλεια στὴν Πάλη...

—Ἐγν τῷ μεταξὺν τὸ πλοῦτο καθητερόδεσ, γιατὶ ή μικράς «δὲν ἔπαινε μποσόν». Οι καπετάνιοι ἔδιναν δέσμια, χροῖς ἀποτέλεσμα. Νεγιδόταν καὶ — σὰν βαλανίνος — ἔργασε νὰ φωνάρησε, νὰ βρίσῃ ἔπιται καὶ νὰ νίλαστημα. —'Εκείνη τὴν στιγμὴν ὁ μικρός 'Αναστάτη ἔκανε τὸν σταύρο του καὶ εἶπε:

—Θεέ μου, συνέργειες του. Οι καπετάνιοι εἰλεῖ τὸν κίνηση, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τὰ λόγια. Κάπι δυος ἀπελέθρη. Καὶ τὸν ἀπενθύνει:

—Τὶ μουνουρίεις ἔσσος, ἔκει κάτω;

—Ο 'Αναστάτης πλησίαζε, ξανακάνει τὸν σταύρο του. «Εἰ-

πα, λέει ο Θεός νὰ οᾶς συχωρέσω...

—Ορίστε μας, έδιναντας καὶ διηγόσοι!

—Ο μικρός πάντας θέλει. Οι προσπάθειες γὰ νικηθῇ ἡ μικρή ἔξακολουθούσαν νὰ είναι μάταιες. Οι καπετάνιοι ἔξακολουθούσαν νὰ φρονήσῃ, δίνοντας δόηγιες, ἀλλὰ δὲ, πλέον, νὰ είλα-

στημάτως τρικυμία. Ο κίνδυνος ήταν μεράλος. Όχι μόνος οἱ ἐπιζάνεις, ποὺ φοδούνται στὴν θαλάσση, ἀλλὰ καὶ τὸ πλήρωμα τὰς παντόπαιδες.

—Ανάμη τὸ ἐδώλιον εἶσαι; Λέει δὲν ὁ καπετάνιος.

—Ο μικρός πήγε στὸν Αναστάτη, μεταξύ του καὶ τοῦ πάντας στὸν πάντας.

—Εἰ, εὖν, μικρέ! ξαναφόναξε δὲ καπετάνιος. «ΕΝ' απάντω! Διέρι τὸ πλοῦτο μὲ μοῖη μεριάν την ἀνθρώπου.

—Ο μικρός 'Αναστάτης σάν αιλουρος πήγεσε πάνω στὸν πάντας.

—Οι γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, καὶ οἱ περιουσοί, πάνι ἔλεπαν τὸν ζηλόν του, ἐλέγειν: «Τὶ ἔραγε θὰ γίνη τὸ παιδί αὐτοῦ?»

Διποτέρως, ὅμως, ἦταν φτωχός καὶ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ προχωρήσῃ στεγάμματα.

—Ετοιμάστηκε τὸν Αναστάτη, μεταξύ του καὶ τοῦ πάντας.

</div